

Domn' Dinescu, la braț cu

Femeile din secolul trecut

Nu aveam cum să trec cu vederea peste poetul-moșier născut la Slobozia: un scriitor înstărit, debordând de idei și entuziasm, rar întâlnești în zilele noastre! Histrionic și aventuros din fire, Mircea Dinescu știe cum să se facă văzut și auzit. Poetul nu doar scrie, dar își declamă și își cântă poezia și, chiar mai mult decât atât, tot el o și vinde, ca pe unul dintre cele mai cătate produse. Cei care n-au avut ocazia să asiste la lansările lui de carte spectaculoase, îl pot urmări în show-ul televizat „Tănase și Dinescu” la Realitatea TV și își vor da imediat seama cu cine au de-a face.

Meritul lui Dinescu e că reușește să îmbine armonios categorii care în aparență se exclud: *poezia* și *televiziunea*, *poezia* și *businessul*, talentul de a scrie cu abilitatea de a administra afaceri de succes. Deși nu a absolvit vreo facultate de economie care să-i fi educat simțul pragmatic, el a intuit perfect domeniile care i-ar putea aduce nu doar venit, dar și satisfacția împlinirii.

După 1990, când presa liberă abia se înfiripa, omul de afaceri a lansat pe piață câteva reviste de satiră politică, care au cucerit rapid publicul. La prima dintre ele, renumita *Academie Cațavencu*, a fost director timp de nouă ani, răstimp în care și-a publicat săptămânal editorialele satirico-umoristice (reunite, în 1996, sub copertele cărții *Pamflete vesele și triste*), fiind unul dintre cei mai exacti „seismografi sociali”. Au urmat alte două publicații, nu mai puțin cotate, *Aspirina săracului* și *Plai cu boi*, în lista investițiilor sale mai înscriindu-se prestigioasa revistă *Dilema veche* și cotidianul *Gândul*.

De ceva timp însă Mircea Dinescu a schimbat presa pe agricultură și, pare-se, nu-i merge rău nici aici. Anul trecut chiar și poezia lui a dat roade, materializându-se într-un volum cu o ținută grafică excepțională, *Femeile din secolul trecut* (imaginile aparținându-i cunoscutului grafician Dan Erceanu).

Când vorbeam la început de poetul-moșier nu comiteam o metaforă. Domnul Dinescu e un moșier în sensul clasic al cuvântului, fiind proprietarul unei podgorii de 100 de hectare și al unei crame ultramoderne, unde se produce vinul „marca Dinescu”. Iar în 1997 poetul a cumpărat un port agricol păraginit, transformându-l ulterior într-un conac somptuos, cu vedere mirifică spre Dunăre, numit oficial Portul Cultural Cetate. Aici se reunesc anual, pentru a-și

dezvolta proiectele de creație, scriitori, pictori, sculptori din diferite țări, dar și politicieni și funcționari sus-puși, care au îndrăgit peisajul și chermezele cu Mircea Dinescu. Mai ales că gazda știe să-și impresioneze oaspeții nu doar cu poezii și cântece vesele, dar și cu fel de fel de delicatose preparate după rețete inventate de el.

Dinescu nu-și face iluzii crezând că lumea va da buzna prin librării să-i cumpere cărțile, ci merge el însuși în întâmpinarea cititorului, deseori cu megafonul în mână, prin piețele de zarzavat sau pe plajă, la mare. Și nu se sinchisește deloc (nici nu are de ce) să scoată poezia pe tarabă, alături de alte mărfuri. La braț cu noul său volum, *Femeile din secolul trecut*, scriitorul a mers într-un lung turneu poetic prin țară, oferind publicului spectacole fascinante de poezie. Ca supliment la carte, autorul a editat și un CD cu nouă melodii pe versurile sale, în interpretare proprie, iar pe sticlele de vin a lipit etichete cu cele mai memorabile poeme. Cu un asemenea „dezmaț” liric, cum să nu crească numărul cititorilor de poezie?!

Mircea Dinescu s-a făcut remarcat chiar de la debut, cu volumul *Invocație nimănu*, apărut acum 40 de ani. Prin versul junelui poet, care pe atunci abia trecuse de 20 de ani, a răzbătut brusc la suprafață o explozie de viață și de prospețime, o forță năvalnică a expresiei poetice, plină de sens și culoare. Mai toți iubitorii de poezie știu pe de rost unul din textele geniale din acel volum de debut, *Sunt tânăr, Doamnă*, care poate fi numit, fără nicio rezervă, „imn al tinereții eterne”. Și azi, unul dintre cele mai frumoase în lirica românească.

Chiar și volumul *Moartea citește ziarul*, care a făcut epocă la începutul anilor 1990, fiind prin excelență un manifest poetic anticomunist (lui Mircea Dinescu i-a revenit, la 22 decembrie 1989, și misiunea istorică de a anunța în direct, de la Televiziunea Română, căderea dictaturii), trădează imensa dorință a poetului de a trăi din plin, de a înfrunța sistemul cu orice preț, de a lăsa sentimentele să se manifeste în toată libertatea lor de exprimare.

Deși are o predilecție pentru poezia ri(t)mată, Dinescu nu corespunde deloc definiției de poet clasic, retras în sine sau în turnul de fildeș. Nu-l deranjează mondenitatea, luxul, demonstrațiile, petrecerile, simțindu-se bine oriunde este primit.